

FOLK OG LAND

NR. 30 — 12. ÅRGANG

LØRDAG 23. NOVEMBER 1963

LØSSALG 85 ØRE

Erik K. Kilberg
Nils Juelsgt. 49 1A
0 5 1 0

KONRAD SUNDLO:

Den totale krig mot det tyske folk

GIFTPROPAGANDAEN DE ALLIERTES BESTE VÅPEN

Roosevelt, en av verdenshistoriens argeste krigshissere, hvis livsmål det var at Stalin skulle styre verden.

De allierte beste våpen i siste som i første verdenskrig var hverken panservåpen eller atomvåpen, men propagandaen. For i den var de mestre og med den fanget de inn nasjon etter nasjon til kamp for sin sak.

Man kan således bare erindre seg hvorledes propagandaen klarte å gjøre president Roosevelt til en populær og elskelig skikkelse, dypt religiøs og fredsvennlig. — Roosevelt, en av verdenshistoriens argeste krigshissere hvis livsmål det var at han og Stalin skulle regjere verden. «Stalin vil arbeide sammen med meg for å skape en

fredens og demokratiets verden,» sa han. Derfor leverte han også sin venn Stalin krigsmateriell for et beløp av 9.477.666.000 dollars. —

Men for å kunne regjere verden måtte han først knekke Tyskland, så gjennom mange år strevet han med å få Hitler til å erklære krig. Etter englendernes nederlag ved Dünkircken 1940 hvor de mistet det meste av sitt materiell, var det således U.S.A. som stabet den engelske hær på benene igjen ved tross sin nøytralitet å skaffe britene det de manglet. —

Og Roosevelt gjorde mere. 4. september 1941 forføl-

ger den amerikanske jager «Greer» i 3 timer en neddykket tysk u-båt under Island. Tyskeren ble tilslutt lei av jakten og skjøt en torpedo som bommet, hvorpå jageren gikk til angrep med dypvannsbomber. Tyskeren skjøt en torpedo nr. 2, men bommet atter og kjørte så unna amerikaneren. — 11. september skildret en opphisset Roosevelt dette i radioen, men uten å fortelle at det var «Greer» som angrep og at den tyske u-båten i 3 timer hadde søkt å komme vekk fra sin forfølger.

16. oktober 1941 kommer ved Reykjavik 5 amerikanske jagere en britisk-kanadisk konvoi til hjelp og legger seg mellom konvoien og de angripende tyskere. Jageren «Kearney» ble truffet og kunne så vidt nå Island. Roosevelt erklærer 27. oktober i radio: «Amerika er blitt angrepet! U.S.A. fartøyet «Kearney» er ikke bare et av flåtens fartøyer, det tilhører hver mann, hver kvinne og hvert barn i denne nasjon! Hitlers torpedo var rettet mot hver eneste amerikaner!» Etter ville utfall mot Tyskland, erklærte presidenten til slutt at den amerikanske flåte hadde ordre til å «skyte straks.»

Amerikanske krigsskip seilte nu åpenlyst som sikring for britiske konvoier. Herunder ble 31. oktober 1941 jageren «Reuben James» senket av en u-båt.

Da Adolf Hitler hørte om dette erklærte han: «President Roosevelt har befalt sine fartøyer å skyte straks de ser et tysk skip. Jeg har befalt de tyske fartøyer ikke å skyte når de ser et amerikansk skip, men forsvare seg når de blir angrepet.»

Samtidig hermed fikk den tyske krigsmarine denne ordren: «Der må ikke med forsett innledes krigshandlinger mot amerikanske luft- og sjøstridskrefter! De må etter evne unngåes! Blir det foran et angrep på en konvoi konstatert at den er eskortert av amerikanske stridskrefter, bør angrepet ikke gjennomføres!»

Ikke noen av de grove nøytralitetskrenkelsene Roosevelt begikk hadde resultert i noen tysk krigserklæring. Hitler holdt fast på nøytraliteten også da Roosevelt le-

Forts. side 6

KARL SEELAND:

Den ubotferdige og gudsfremmede «KIRKEFRONT»

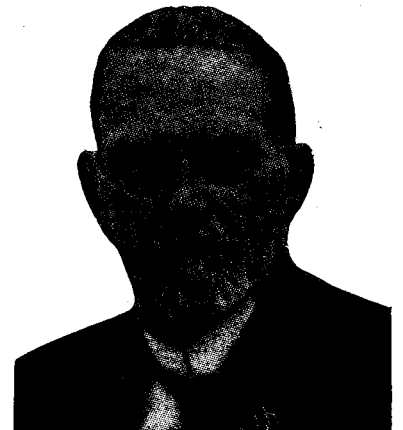
DEN NORSKE STATSKIRKES STADIG SYNKENDE ANSEELSE ER DENS FRUKT

I.

I sin berømte bok «To kirkehøvdinger» har den fromme og kloke professor Karl Vold summert kirkens stilling før krigen på side 11 således:

«Derfor har det alltid harmet meg dypt og gjort meg dyp sorg å se de skader som kirken har lidt under, være vidne til fusket, usannheten, hykleriet, ærgjerrigheten, forfengeligheten, maktsyken og ikke minst til «den pastorale misunnelse (invidia pastoralis) etc., som har rådet innen kirken. Av kjærlighet til kirken er jeg blitt noe av en kirkerevser. Verkebyllene måtte trykkes ut.»

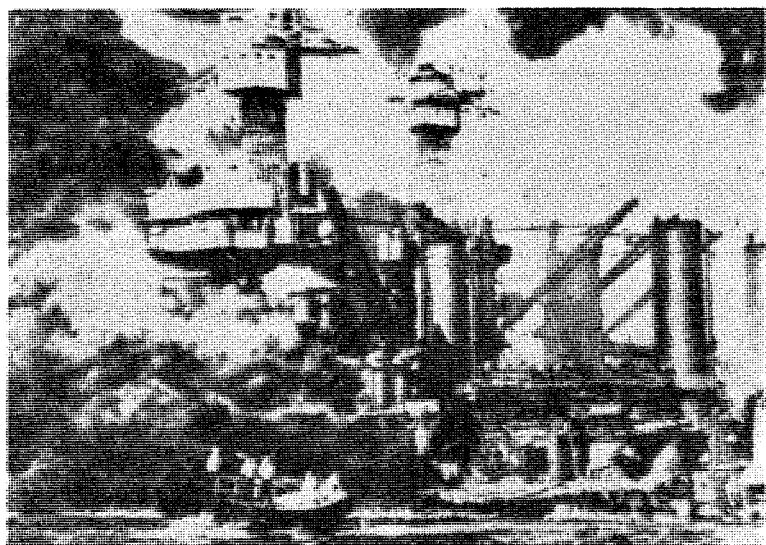
Slik så det altså ut blant disse såkalte «Guds tjenere før krigen. Men professor Vold fortsetter videre om tiden under og etter krigen.

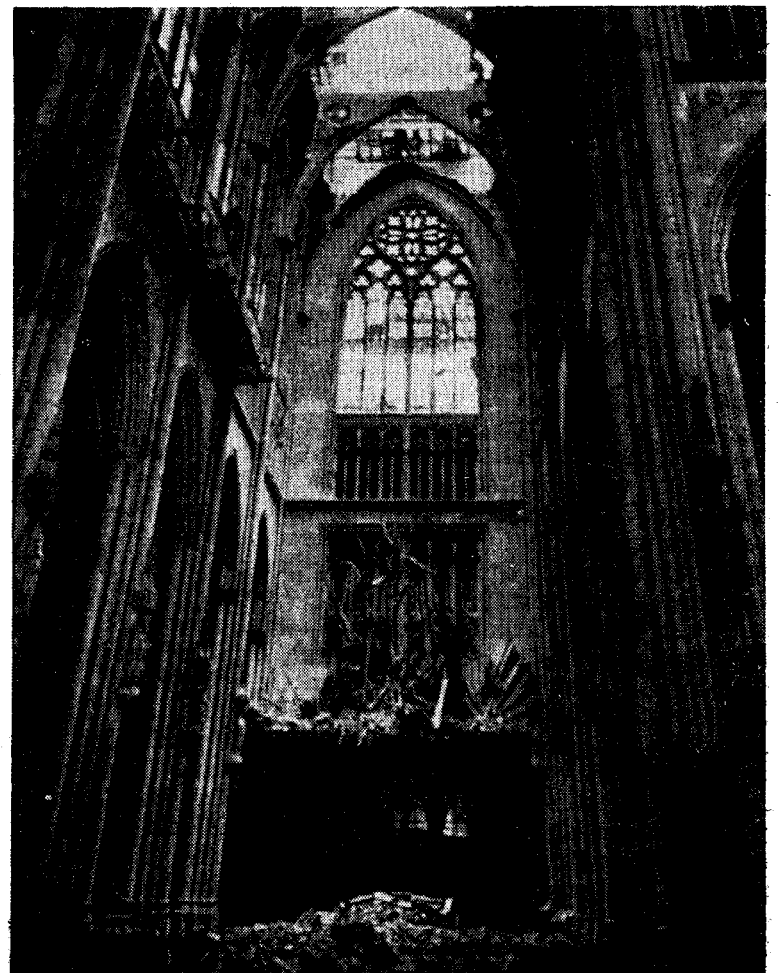
Den fromme og kloke professor Karl Vold.

«Ikke minst kunne jeg la være å sørge over det grenseløse hat innen kirken og blant en ikke liten del av kirkens prester, som hersket under og etter krigen, alt det spionvesen, det angiveri, det ryktesmederi,

Forts. side 7

Amerikanerne mistet hele sin Stillehavsflåte i Pearl Harbour, men Roosevelt fikk sin krig.

Tysklands byer ble bombet i grus. Her er et bilde fra den utbombede Kölnerdomen.

Olga Bjoner :

Bondefangeri

Dette er ikke noe pent ord. Det brukes om svindlere som narrer godtroende mennesker, misbruker deres tillit og på den måten tilvender seg noe fra dem til gagn for seg selv uten hensyn til om den annen part blir skadelidende ved det. Begrepet er vel blitt til av den grunn, at bønder i sin troskyldighet og ringe evne til å mistro sin neste er særlig lette å narre — og så politisk, ja ikke minst på dette område.

Nå skulle de vel forresten ha lært å ta seg i vare for bondefangeri, så ofte som de er blitt brent av det. Eller har de ikke? Jeg vil nevnte noen eksempler. Det første ligger nokså langt tilbake i tiden. Da tollpolitikken ble aktuell for industrien løp bøndene i Tinget dens ærend med tollsatsar og glemte sin egen næring, og at den kunne trenge beskyttelse likesåvel som industrien. Følgen av dette viste seg i en skjevhet i utviklingen på næringslivets område som bøndene fikk svi sterkt for og som det tok tre menneskealdre å få rettet på. Det ble en kamp som førte megen bitterhet med seg for å oppnå noe *bortimot* likestilling mellom jordbruket og de andre næringer. Industrien ga seg ikke så lett, for det var om å gjøre å få billig mat, likegyldig om bøndene måtte svi for det. Det er ikke så svært lenge siden at en arbeiderleder sa i en tale: Bøndene sier at de kan ikke greie seg med de priser på produktene de nå har. Da får de bare gå fra gårdene, vi har hundre tusen fabrikkarbeidere som kan overta etter dem.

Men det største bondefangeri i vår historie skjedde i 1945. Da skulle de bønder straffes som hadde vært NS, selv om de bare var papir-medlemmer, det forlangte makthaverne. Jo da, de ble straffet og det tilgagns, av myndighetene i sin alminnelighet og av sin egen organisasjon i særdeleshet. De ble skjelt ut av bøndenes tillitsmenn og satt utenfor organisasjonen og all befattning med den. Dermed mistet også Bondepartiet titusener av velgere. Men hva gjorde arbeidernes organisasjoner? Visst skulle de straffe sine medlemmer, og det ville de gjøre selv. Men hva skjedde? Hva ble det gjort med de titusener, ja hundretusener av arbeidere som hadde arbeidet på tyske anlegg og annet og på den måten i høy grad «gått fienden tilhånde», som det heter. Såvidt jeg vet absolutt intet. De fikk beholde stemmeretten og ble ønsket velkommen i partiets og i organisasjonens favn.

Hvor i all verden var bøndenes tillitsmenn da? Var de så blinde i sin iver for å tekkes makthaverne at de ikke så fellen som var lagt for dem, men trampet opp i den for full musikk? Eller var det den dårlige samvittighet overfor rettsoppgjøret som ga seg utslag i en slags angstbiteri. Det var iallfall intet mindre enn en skandale og et farlig bondefangeri som slår alle rekorder. Arbeidernes tillitsmenn visste hva de gjorde. Partiet trengte stemmene, mens det ønsket å holde bøndene mest mulig unda, for det regnet ganske riktig med, at det ville ikke få større tilslutning fra den kanten.

Følgene av dette bondefangeri er iøynefallende. Arbeiderpartiet var ikke blitt sittende med makten i alle disse årene, dersom bøndene ikke var blitt narret opp i stry. En kan vel uttrykke det slik at bøndenes tillitsmenn svek sine egne til fordel for andre. For de var vel ikke helt blottet for sunn fornuft?

Vi har også bondefangeri av nyere dato. Det er sammenslåingen av flere kommuner til en storkommune. Tvilser noen på det dette tildels er et politisk trekk? Jeg er ikke sikker på at overgangen til storkommuner er bare av det gode, selv om det på mange måter kan være en fordel, men jeg er sikker på at bøndene blir skadelidende ved det. Jeg bare nevner: En kommune som alltid var blitt styrt borgerlig og godt, i første rekke av Senterpartiet, får etter alt å dømme bare en representant i den nye storkommune som omfatter flere ganske store industrisentra. Refleksjonene gjør seg selv.

Jeg er også litt skeptisk overfor bøndenes stilling, i fremtiden. Det kan gå bra dersom de er oppmerksomme på at de er et lett offer for bondefangeri og garderer seg mot det. Skulle ikke sporene skremme? Vi får se hvordan bøndene i tinget ter seg når saken om «rettsoppgjøret» kommer til behandling. Vil de vise manns mot og henge bjella på katten, eller vil de atter la seg fange av de andre? Eller har de selv så mange svin på skogen at de ikke tør? De er vel ikke dummere enn at de er klar over, at dersom sannheten om det som hendte før, under og etter krigen, kommer frem i all sin nakenhet, da vil Arbeiderpartiet og alt dets vesen være dømt og vil ha vanskelig for å komme tilbake i en overskuelig fremtid. Men jeg tviler. Jeg er redd det vil skorte på mot og rettferdighetsfølelse. Kanskje er bøndenes tillitsmenn så infiltrert i bondefangernes nett at de ikke greier å komme seg løs. Vi får se.

Bokanmeldelser ved Siegfried:

Våre drømmer

Edwin Diamond: Våre drømmer, med forord av Harald Schjelderup. I. W. Cappelen.

André Bjerke: Enbjørningen. Aschehoug.

En kan kanskje spørre om hva nå disse to bøkene har med hverandre å gjøre. Den første er en riktignok populærvitenskapelig skildring av de resultater den moderne amerikanske drømmeforskning mener å ha nådd og den annen, Bjerkes bok, er en velskreven, skal vi si røverroman i den mystiske genre à la «De dodes tjern».

Vel, vi synes en sammenligning på visse punkter er interessant. Bjerkes bok er i grunn fire betretninger om mystiske hendelser, fikst og godt laget, tildels spennende og velrutinert. En av betretningene beskjeftiger seg med drømmer og det som der fortelles står i skarp strid med det de amerikanske forsøk sier seg å ha bevist. Vi vet ikke hvem som har rett. Vårt hjerte er hos Bjerke, vår forstand hos Diamond, men så er det kanskje også to forskjellige verdner de skriver om.

I Bjerkes bok heter det at «det er velkjent at drømmeren reagerer lynsnart på kroppslige inntrykk under søvnen. Ufattelig lynsnart. Jeg husker jeg hadde lest i en psykologisk bok (av Schjelderup?) om en mann som ble vekket ved et slag på halsen, av noe som falt fra sengegjerdet. Da hadde han drømt en hel roman fra den franske revolusjon, og han lå tilslutt under giljotinen, hvor øksen falt akkurat idet han våknet». Lignende erfaringer mener vi selv å ha gjort, men en skal intet forsverge når det gjelder drømmer for de renner som kjent bort med sand mellom fingrene.

De amerikanske forskere har med sine måleinstrumenter og sine forsøk gjennom årrekker funnet ut bl. a. følgende: «Om vi fortsatt holder oss til analogien, tar drømmeepisoden like lang tid som den samme episoden ville gjøre hvis den ble oppført i våken tilstand. Dette er naturligvis i strid med den populære forestilling om at 'alt skjer i et glimt' — en forestilling som kommer til ut-

trykk i Maurys berømte 'giljotinedrøm'»

Vel, det er flere såkalte «myter» som de amerikanske forskere tar livet av, for manges vedkommende kanskje fordi de ønsker det i kraft av den materialistiske livsoppfatning de har. Men storparten av det de har funnet er vel korrekt. Det er også interessant å følge vitenskapen under dens forskningstogt i drømmenes verden.

Vi kunne ellers ha lyst til å peke på noe som bokens forfatter har sprunget over, skjønt vi synes det ligger klart i dagen. Han forteller om innsamling av drømmer som ble foretatt på forskjellige steder verden rundt. Det dreier seg om ialt 14 grupper med et representativt antall drømmer fra hver gruppe. Konklusjonen av disse undersøkelser var at «det er sterkere beviser for kulturelle mønstre i drømmene, mens bevisene for universelle drømmesymboler er usikre».

Freuds elev Jung slo fast at det finnes noe som heter «kollektive» drømmer. De skulle da komme fra det kollektive ubevisste — et slags magasin for menneskelige erfaringer som overlever drømmeren, rom, tid, historiske epoker. Hver enkelt utvikling hos mennesket helt siden urtidens natter er risset inn i dette kollektive ubevisste og dukker opp i drømmene.

Vel, sammenholder en disse to slutninger, drømmesamlernes og Jungs, så kommer en kanskje til at det er riktig at det eksisterer en slik «kollektiv» underbevissthet, men den er ikke almenmenneskelig (eller universell), men rasebetting (beviser for kulturelle mønstre).

Men, godtar en først at fortidens erfaringer oppbevares fra slekt til slekt i drømmene, så er veien ikke lang til å sette opp som en arbeidshypotese at disse fortidens erfaringer bæres av en menneskeånd som gjenfodes, men som husker sin fortid like dårlig som menneskene ellers husker sine drømmer.

Begge bøker er på hver sin måte interessant og spennende lesning, som innbyr til mange refleksjoner.

Falkberget om arbeidets helter

Johan Falkberget: Jeg så dem — Aschehoug.

Falkberget står vårt hjerte nær, ikke politisk, men når det gjelder hans ekte norskdom, hans innføling i gammel tid og hans varme skildringer av vår rases kamp og nød.

Vi legger inn et godt ord for årets nye bok av dikterhøvdingen. Den forteller om mennesker han har møtt, norske og norsk-svenske slitere og hverdagshelter i strid for liv og brød. Boken åpner med et genrebilde fra 1780-årene, et æresminne for de fattige bergmannskvinner som dro bersved opp til gruvene, slik Falkbergets egen mormor var med på. Og så møter vi den ene etter den annen av disse arbeidets helter i og omkring Bergstaden, slike som den ukuelige bergmannen Ole Johnsen Jamt, som ble blindet ved en sprengning, men kjempet heroisk videre.

I siste avsnitt forteller Falkberget om personlige opplevelser av mere kjente folk, slike som de svenske skribenter Hedenvind Eriksson, Fredrik Ström og Per Nilsson Tannér og nordmennene O. W. Fasting og Nils Collet Vogt.

Lysset som svant

Rudyard Kipling: Lysset som svant.

Ernst G. Mortensen.

Kipling er som kjent det stolte britiske imperiums store dikter. Hans utallige historier om de engelske soldater som kjempet verden rundt, først og fremst i India, skapte ham verdensberømmelse og han ble stående nesten som en pesonifisering av det britiske ko-

(Forts. s. 3)

FORLOVELSESRING-SPECIALEN

tillbyr moderne, garantert 14 karat stemplet håndarbeidede ringer fra kr. 95,— pr. par. Sender pr. postoppkrav porto-fritt over hele landet. Dessuten + 50% rabatt på grunnprisen.

SKRIV EFTER RINGMAL! Ringene blir sendt straks jeg får bestillingen.

Gullmedmester

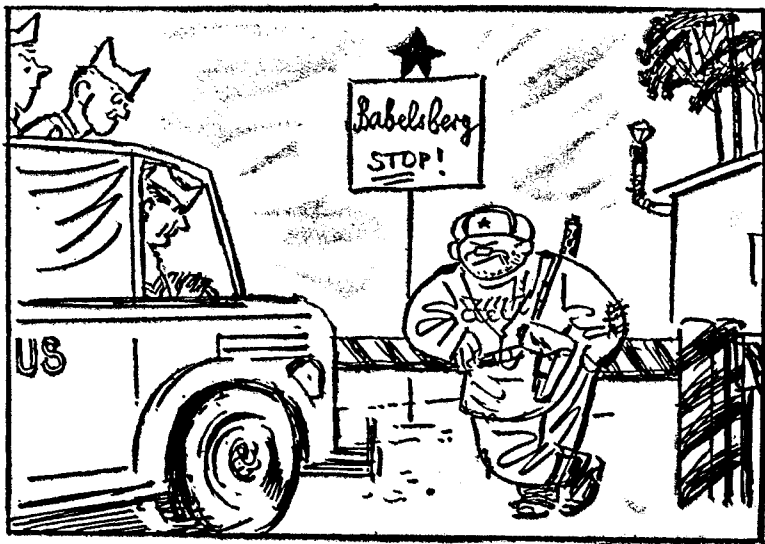
Thorvald A. Olsen

Skottegaten 20 v/ Metodistkirken.
Bergen

Kristne Venner

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — **Kristne Venner** møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid: kl. 19.30.

Slik kommenterer DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG dagens situasjon: Korn — da, da! — Soldater, — njet!

FOLK OG LAND

UAVHÆNGIG UKEAV

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Fabler og virkelighet

Den norske dagspresse har fått det travelt med å dosere sin spesielle form for folkerett for sine lesere igjen. Denne gang i forbindelse med filmen «Den store flukten» som nå går på Saga kino i Oslo.

Nå er det vel i og for seg ingen grunn til å hefte seg større ved det tøvet som flyter av disse uvitende presseknektens penner, men når det gjelder den lettsindige omgangen med folkeretten og internasjonale bestemmelser om krigføring, m. v., så kan det få katastrofale følger for norsk ungdom hvis den på dette vis konsekvent blir ført bak lyset.

Det er nemlig ikke slik at det er spesialbestemmelser om krigføring som bare gjelder for tyskerne, eventuelt for «fienden», mens det norske folk freidig og uten risiko kan lage sine egne bestemmelser for anledningen. Det er heller ikke så sikkert at Norges «allierte» vinner neste krig og kan lage «seierherrenes rett» etter eget for godt-befinnende.

Hele det norske folk vet nå etter årelange helteberetninger i alle slags publikasjoner, at Norge i 1940 avsluttet sin krig med en høytidelig kapitulasjonsavtale gjeldende for verdenskrigens varighet, at en ikke bare brøt denne avtale, men til og med straffet dem som holdt seg til den, skjønt de også oppholdt seg på okkupert område og derfor var undergitt okkupasjonsmaktens lover. De vet at denne «krig» som fortsatte etter kapitulasjonen ble ført av norske sabotører i britisk tjeneste, som løp rundt i sivile klær og herjet og myrdet til skade, vesentlig for norsk eiendom og norske liv.

Dette er kanskje vel og bra for folk som gir en god dag i de internasjonale bestemmelser hvis hensikt var å mildne krigens redsler for sivilbefolkningen. Men det ville være skjebnesvangert å la ungdommen tro at det har noe med folkerett å gjøre, at noe slikt selv nå er beskyttet av Haagerkonvensjonen, eller at en mulig ny motstander vil ta med bløtere hansker på det enn tyskerne gjorde.

Det samme gjelder de skammelige misbruk som de norske agenter i britisk tjeneste gjorde av sykehus og kirker til det som enhver internasjonal konvensjon stempler som i l e g a l virksomhet i den aller mest bokstavelige forstand.

En vil ikke finne noen forståelse for dette hos en fremtidig motstander hvem det så måtte være. Det er dokumentert så klart som vel mulig i både denne og i tidligere kriger. Sivile som deltar i krig lider med Haagerkonvensjonens godkjennelse franktirørers og spioners lodd, og den vet alle hva er.

Nå er altså problemet, hvis en da kan kalle noe så soleklart for det, blitt aktualisert gjennom dagspressens omtale av filmen som skildrer en masseflukt fra en tysk krigsfangeleir. Leiren var for flyvere, som for storpartens vedkommende forøvrig var krigsforbrytere, idet de hadde angrepet den tyske sivilbefolkning med bomber og maskingevær og latt tusener på tusener av kvinner og barn omkomme grusomt i den fosforild de tente i tyske byer, uten sammenheng med noen front eller noen krigshandlinger.

Men, la oss se bort fra denne side av saken. Flyktningene kledte seg i sivile klær og streifet rundt i Tyskland. Det er da alt annet enn riktig det som anmelderne skriver at det var i strid med internasjonale bestemmelser at de ble skutt da de ble grepet. Det er tydeligvis påkrevet å slå fast så ettertrykkelig som mulig at en soldat bare er beskyttet av sin uniform, og tar han den av, stiller han seg i klasse med spioner og sabotører og må ta den risiko disse tar. Deres lodd er overalt, som alle vet, døden.

VE EDER - .

I den åndelige og litterære ørken det norske folk nå lever i er det naturlig at det forsøker å pynte seg med glansen av Knut Hamsuns navn tiltross for hva en gjorde mot ham. Således skrives det i et lite skrift BOKNYTT, som utgis av Den norske Bokhandlerforening i en forøvrig utmerket og velment artikkel om et besøk på Nørholm bl. a.:

«Det blåser Hamsun-vind over landet igjen. Unge og eldre kaster seg over diktergeniets samlede verker, ja, selv kulturspreddernes forhatte pop-stjerner uttaler i damebladenqueter at Knut Hamsun er yndlingsforfatteren. Nyutsendelsen av Hamsuns verker i praktserie, og den norsk-svenske Pan-filmen har også gjort sitt til at mange som ikke før kjente så mye til dikteren, nå har begynt å interessere seg for hans bøker».

DAGBLADETS litteraturanmelder Skrede under å finne forfattere som med profetisk evne forutså «nazismen» før den overhodet var påtenkt — det er forsåvidt enkelt nok som all skildring av brutalitet og sadisme, forbrytelser og homoseksualitet er slike forutsigelser. La oss da på vår side sitere en ubestridelig klassiker som har skildret dagens hyklerske nydemokrati. Vi sikter til St. Mattæus, som i kap. 23 i sitt evangelium skriver under vers 29—32:

«Ve Eder, I Skriftkloge og Farisæere, I Øienskalke, at I bygge Profeternes Grave og pryde de Retfærdiges Gravsteder og sige: Havde vi været i vore Fædres Tid, da havde vi ikke været delagtige med dem i Profeternes Blod!

Saa vidne I da om Eder selv, at I ere deres Børn, som have ihjelslaaet Profeterne.

Opfylder ogsaa I Eders Fædres

DAGBLADET forteller at Gestapofolk som hadde foretatt eksekusjonene ble dømt til døden og hengt for det i Nürnberg. Det får stå ved sin verd, og det forundrer oss absolutt ikke om det er sant. Men det skal også på den annen side slås fast at bl. a. franskmennene opptrådte nøyaktig på samme måte ved flukt fra deres fangeleire. Var flyktningene sivile ble også de skutt på stedet som spioner. Bar de uniform, ble de skutt hvis de forsøkte å komme seg undav og fikk ellers streng straff for flukten. Det var det fryktede Deuxième Bureau (et slags fransk Gestapo) som ordnet med det.

Slik er virkeligheten, og det er på tide at også det norske folk nå forlater fablens verden og orienterer seg i den virkelige.

Major T. B. Røhns minne

Infanterimajor Torleif Bugge Røhn døde i september vel 82 år gammel. Røhn var Oslogutt, men hadde dype slektsrøtter i Hadelands jord og følte seg i alt sterkt knyttet til bondesamfundet. Som han ønsket fikk han sove sin siste søvn i Flubergs hellige gravlund.

Efter Krigsskolen gikk Røhn straks over i aktiv militærtjeneste, og da han var en fremragende idrettsmann, ble han med i den utvalgte turntropp, som i Olympiaden i Aten 1906 erobret gullmedaljen for Norge. Seinere gik han, som endel andre unge norske militære, i belgisk tjeneste i Kongo og ble der mange år i betrodd stilling. Røhn lærte å kjenne både urskogen og negrene og hadde mange rike minner fra sitt mangeårige samvær med dem.

Vel heime igjen i Norge brøt første verdenskrig ut, og Røhn tjenestgjorde i nøytralitetsvakt alle år. Han ble i det militære knyttet til Værnes i Trøndelag, som ble hans faste plass seinere. Men han bosatte seg i Meldal, bygget hus på en fjellknaus på Berg, og hadde fra sine helveggs vinduer den herligste utsikt over den vakre dalen og den frodige bondebygda.

Røhn hadde reist vide og fulgte våkent med i verdens begivenheter, men hadde Norge i sitt hjerte, og en norsk ungdom som er sterk og sunn var hans ideal og mål. Og så landets forsvar. Han stiftet Skytterlag og

Maal!»

Ellers kan det ha sin interesse å gjengi hva fru Marie Hamsun sier i et intervju med artikkelens forfatter Yngvar Holm:

«Jeg har gitt opp å kjempe nå, sier fru Hamsun. — Jeg orker simpelthen ikke mer og vil ha fred og ro omkring meg. Men jeg er skuffet over at vi aldri kan få oppreisning. Alle som kommer til oss sier: «Men dette leie er vel glemt nå — — —». Det er bare så altfor galt tenkt. For oss på Nørholm nager de bitre årene ennå i vårt sinn. Vi har få virkelige venner. De litterære kretser, «åndseliten», har skuffet meg.»

Idrettslag og var den drivende kraft og kyndige instruktør i alle år. Med sorg og engstelse så han at Norges forsvar ble ødelagt og at landet tilslutt ble utlevert til okkupasjon. Da ble oppgaven å redde folket gjennom okkupasjonstiden og gjenvinne landets frihet og selvstendighet. Han gikk inn i det eneste lovlige parti i landet som kunne virke for dette, Nasjonal Samling. — Han var ingen landssviker og forlot ikke sitt folk i farens stund.

Major Røhn var en fredens og godviljens mann og gikk stille og bramfritt gjennom livet. Hans militære og sivile rulleblad var prikkfritt, og for sitt fortjenstfulle virke på mange felter var han belønnet med medaljer og ordener. Men da freden brøt løs i Norge ble han som titusener andre trofaste nordmenn behandlet og dømt som «landssviker». Foruten medlemskap i et lovlig parti hadde han gjort den store «forbrytelse» å drive med sin kjære idrett også i okkupasjonsårene. For dette fikk han 33 måneder bak piggråden. Han overlevde det og fikk mange nye og gode venner i den tid, men det lå tungt på ham at Norge, som han elsket over alt, ble utlevert til løgner og skulle falle så dypt ned i rettsbarbariet som «landssvikoppjøret» var.

Om hans engstelse var om det norske folk i tide vilde vinne seg opp igjen fra denne pøl og rette grunnlovsbruddet og den blodige urett som var øvet. Uten det fryktet han at det snart vilde være slutt med landets selvstendighet og frihet og forfallet føre mot undergang.

Major Torleif B. Røhns minne vil leve mellom alle som kjente ham.

J.

Bøker -

Forts. fra side 2

lonivelde, den britiske imperialisme. Det britiske verdensrike gikk i sin grav med siste verdenskrig, så titlen på den Kiplingbok som Ernst G. Mortensens Forlag har sendt ut «Lysen som svant» er nesten som en gravskrift over det som var og som ble så lettsindig forspilt av partipolitikere som inntet forstod.

Det er alltid interessant å følge Kipling i hans skildringer av den hvite manns heroiske kamp da vår rase bragte sivilisasjon og fred til ville og efterliggende folk. Denne boken er ingen undtagelse. Det er en roman med handling, dels i Afrika og dels i London. Begge steder er Kipling på hjemmehane, blant annet hadde han arbeidet som krigskorrespondent i Afrika og kjente de uhyggelige slagmarkene og de farverike landskapene som gir bakgrunnen for noen av romanens mest dramatiske kapitler.

Jeg var

Mussolinis hemmelige agent

En har hørt så lite om hendelsene i forbindelse med Mussolinis og den italienske fascismes siste kamp fra Nord-Italia. Og dog var der midt i alt forræderiet både tro og heroisk innsats. I dette og i noen følgende numre av FOLK OG LAND skal vi bote litt på det ved å bringe en spennende beretning av og om en ung pike som ble knyttet til den hemmelige etterretningstjeneste i Mussolinis Repubblica Sociale Italiana. Artikklens forfatterinne og heltinnen i den spennende beretning heter Carla Costa og er bosatt i Roma, hvor hun giftet seg for noen år siden. Vårt bilde viser henne fotografert i 1952 på samme sted hvor hun gjorde sin dramatiske krigsinnsats i august 1944. Hun var da bare 17 år gammel. Her er så beretningen:

I.

Jeg er født i Roma i juli 1927. Da det fascistiske styre brøt sammen var jeg 16 år. Etter Badoglio's regjering, som varte i 45 dager, og etter den våpenstillstand som delte Italia i to, tok jeg mitt valg og ble tilhenger av «Repubblica Sociale Italiana» (forkortet R.S.I.).

Det var nok dem som mente at en 16 års pike ikke forstod seg på politikk. Det kan så være, men jeg for min part foretrakk å være tro mot mine idealer. Nu da jeg er 36 år, og etter å ha tilbragt mine beste ungdomsår i fengsel på grunn av det valg jeg foretok, kan jeg bare rolig si at jeg ikke føler trang til å fornekte min fortid.

Jeg ble altså tilhenger av R.S.I., men nettopp på grunn av min unge alder kunne jeg ikke få være med i det nye «corpo delle ausiliarie» (et kvinnelig militærkorps). Og jeg ville for enhver pris gjøre nytte for meg på en eller annen måte. Tilslutt fikk jeg høre om en oberst i den republikanske hær som samlet folk for å danne en spesialorganisasjon. Jeg ante ikke hva denne dreiet seg om, men fryktet for at den kanskje bare var åpen for menn.

Noen dager senere fikk jeg vite at organisasjonen var velkjent av de allierte som «David Group», oppkalt etter dens kommandant. Dens medlemmer ble sendt ut for å skaffe opplysninger og for å utføre sabotasjehandling på den annen side av fronten. Det ble sagt at gruppen bare aksepterte frivillige i perfekt fysisk tilstand, med høy moral og med en urokkelig politisk tro. Jeg fikk også til min store glede vite at kvinner ble godtatt, så spørsmålet for meg ble nu: Hvor kunne jeg treffe «Oberst David?»

Efter mange vanskeligheter lykkedes det meg endelig. Foran meg stod en eldre mann i milizianernes uniform prydet med de høyeste dekorasjoner. Jeg sa straks til oberst de Sanctis — jeg fikk vite hans virkelige navn først lenge etterpå — at jeg meget vel visste hvilke oppgaver man hadde i hans organisasjon. Jeg tilføyte at jeg var fascist og at det var min mening å kjempe for mine ide-

aler. Jeg sa også at jeg følte meg fysisk skikket til å utføre det man krevet av meg. I det romerske sportsliv var jeg kjent for å være god i all slags idrett, spesielt utholdende, og liten som jeg var av vekst, ville jeg passe utmerket til å løpe omkring i det okkuperte land, med gode sjanser til å slippe unda enhver forfølgelse.

Obersten lot meg snakke ut, men sa så barskt: «Her setter man livet inn, vet du det? Hvis du blir tatt tilfange, gir de deg ikke karameller.

AV CARLA COSTA

De setter deg ikke engang i konsentrasjonsleir, men stiller deg opp mot en mur uten videre. Hvor gammel er du?»

Jeg forsøkte frekt å fuske, men det lykkedes ham snart å få sannheten ut av meg, at jeg var 16 år. Da gav han meg et lite dask på kinnet, avskjediget meg og sa: «Du er for ung, vi kan ikke bruke deg. Du burde iallfall bringe meg en tillatelse undertegnet av dine foreldre, men vel å mer-

ke en ekte en, ikke en du selv eller en velvillig venninne har skrevet.

Jeg måtte sverge taushet.

Meget nedfor forlot jeg obersten. Jeg kunne jo ikke vente å få tillatelse av mine foreldre til å gå inn i et så farlig arbeide. Fikk de vite

Fort. side 6

FOLK OG LANDS MINNEALBUM :

Falt i øst i kampen for Europa

OLGA BARÉNYI:

57

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

Helvetet i kinoen

Der fremme er den hvite firkant, men dit må man ikke se ellers smerter øynene enda mere. Man må lukke dem. Tett igjen. Straks blir kinolerretet levende med skiftende bilder. Der er en kirke og der løper en liten gjøende hund. Presten kommer og legger noe i armene på Marta Konrad. Hun skal gå et eller annet sted med det. Men hvorhen ser man ikke på lerretet. Et kjøkkenbord står plutselig der, bordplaten er full av små røde hjerter. En gutt leker med dem og ler. Eller gråter han?

«Vi skal ikk ha noen hyling her!» roper en gardist truende. «Før, da hylte dere ikke, hva? Da var de tyske svin fremdeles herrefolket! Dere skal krepere alle sammen! Alle! Ikke en eneste skal forlate kinoen levende!»

Kvinnen som sitter ved siden av Marta, holder et spebarn på fanget. Barnet jamrer sagte, det har det gjort i 48 timer alt. Barnet er sultent, men når hun holder det ved brystet og lar det suge, kaster det opp melken. Kanskje melken er blitt dårlig på grunn av opphisselsen, kanskje er det hennes egen skyld. En diegivende mor skal ikke gråte. Men hva skal man ellers gjøre i et helvete når man er hjelpeløs? Samtlige seter og alle losjene er fullt

besatt. Også på gulvet mellom benkeradene sitter fangene. Nesten alle har vært her siden tidlig søndag. Mange tok med kufferter, ryggsekker og barnevogner, men sakene blir tatt fra dem. «Jødene fikk ta med seg 50 kilo bagasje, tyskerne har det bedre», ler gardistene, «de trenger ikke å slepe på bagasje». Noen er allerede døde. Noe har man jo ikke kunnet ta fra dem. Den godt gjemte gift. I annen rekke sitter en død mann, i ottende rekke sitter en hel familie sammenklemt, alle er døde. Et eldre ektepar, deres datter og to barn. Likene sitter der pent, men den søttaktige lukten forpes-ter luften i det underjordiske rummet, som alt på forhånd er ilde. Dertil har man hektet av dørene til toalettene for å kunne ha kontroll med fangene. Enhver som bruker klosettene blir be- glodd av gardistene og de frivillige hjelpersker, og de vitser som de revolusjonære river av seg i den forbindelse har man tidligere ikke engang hørt i de verste bu-ler. Anledning til vask finnes ikke, bortsett fra vaskeskålene foran toalettene, men de kan bare brukes i vasketiden, som foreløpig bare er en gang om dagen og da bare en time, og det er naturligvis ikke tilstrekkelig for de hundrevis av fanger. Drikkevann finnes overhodet ikke, noe å spise har man heller ikke fått. A snakke er ikke tillatt, man får ikke engang lov til å hviske.

Man vet ikke hva som er den største plage. Likene eller den nedverdiggende gang til toalettene, det skrikende hvite teppe der fremme, som bringer tårer i de betente øyne efter at de har stirret fortvilet på det i timevis, det skjærende lys som brenner uavbrutt dag og natt, mishandlingen eller sulten og tørsten, eller den uavlatelige sittingen, som får hele kroppen til å verke. Føttene er oppsvulmet, ryggen brenner som varme. Når man må stå opp, svikter benene. Man har ikke følelse i dem lenger, de er som døde.

Samtlige kinoer i Prag er overfylt med fanger, og det er samme programmet i dem alle. Revolusjonen.

Slektinger og venner av de revolusjonære kommer og går, det er alltid noe å bære bort. Smykker, undertøy, hermetikk, medikamenter, tepper, klær, pelser. Om det mest verdifulle slåss man og det skifter ofte eiermann før det havner hos den sterkeste og mest hensynsløse.

(Fort. s. 7)

En jødisk plan for utryddelse av tyskerne

GERMANY MUST PERISH!

sterilize some 48,000,000—a figure which excludes, because of their limited power to procreate, males over 60 years of age, and females over 45.

Concerning the males subject to sterilization the army groups, as organized units, would be the easiest and quickest to deal with. Taking 20,000 surgeons as an arbitrary number and on the assumption that each will perform a minimum of 25 operations daily, it would take no more than one month, at the maximum, to complete their sterilization. Naturally the more doctors available, and many more than the 20,000 we mention would be available considering all the nations to be drawn upon, the less time would be required. The balance of the male civilian population of Germany could be treated within three months. Inasmuch as sterilization of women needs somewhat more time, it may be computed that the entire female population of Germany could be sterilized within a period of three years or less. Complete sterilization of both sexes, and not only one, is to be considered necessary in view of the present German doctrine that so much as one drop of true German blood constitutes a German.

Of course, after complete sterilization, there will cease to be a birth rate in Germany. At the normal death rate of 2% per annum, German life will diminish at the rate

Den sterke antijødiske holdning i Tyskland under verdenskrigen, som dessverre også førte til alvorlige utskikkelser og en ofte grusom behandling av jøder, er lettere forståelig når en erindrer at den internasjonale jødedom, som også å hevdet å tale på vegne av alle verdens jøder, de tyske innbefattet, i høytidelige former erklærte Tyskland krig og lovet på enhver måte å bistå England i krigen. Men rent bortsett fra dette, så var det kanskje boken til den amerikanske jøde Theodore Nathan Kaufman som mest bidro til den beklagelige utvikling. Kaufmann tilhørte de ledende jøder og var president i noe som kalte seg «Amerikansk fredsselskap». Hvor fredsselskende presidenten var, vil fremgå av det følgende. Boken som ganske åpent het «Tyskland må dø», utkom i USA ennu før dette land befant seg i krigstilstand med Tyskland, så forfatteren talte tydeligvis ikke på vegne av amerikanerne, men på vegne av den internasjonale jødedom. Boken vakte voldsom oppsikt i Tyskland, hvor den ble gjen-gitt bruddstykkevis både i pressen og i kringkastingen.

Når man idag, forøvrig uten noe slags bevis, hevder at Tyskland ville utrydde jø-

dene, så viser de etterfølgende sitater fra Kaufmans bok at det motsatte iallfall var tilfelle, nemlig at jødene ville utrydde tyskerne:

«Man kan fjerne en tiger fra dens vanlige omgivelser, dens leir i jungelen. Med tålmodighet kan man kanskje temme den såpass at den lar seg klappe, spiser av hånden og gjør det man befaler den. Jo mere den utvendig tilsvare disse krav, desto mere tar vi feil om vi tror at den har glemt sin jungeltid. Det vil være en skjebnesvanger feiltagelse. For den tid kommer ufeilbarlig da tigersjelen påny driver tigreren til å bruke sine tenner og sine klør. Gjennom denne uunngåelige reaksjon på naturdriften vender tigreren tilbake til jungelens lov. Den blir en drapsmann.

Nøyaktig slik er det med det tyske folk. Det kan forbigående reagere på siviliserende innflydelser, det kan tilsynelatende anta de overfladiske vaner og den ytre oppførsel til anstendige folk, men i det indre lever dog hin krigssjel videre, som påny og påny, akkurat som med tigreren, driver dem til mord. Og ingen forbedring av leveforholdene ingen fornuft eller sivilisering vil noensinne være istand til å forandre dette grunn-trekk i dets vesen. For når denne krigspsyke ikke har kunnet utryd-des i over to årtusner, hvem kan da vente at dette under plutselig skal skje natten over?»

«Vi ser altså at det ikke finnes noen mellomvei, at noen utlig-ning, noe kompromis er ikke mulig, at ingen politisk eller økon-omisk deling kan overveies. Det finnes til syvende og sist ingen annen løsning enn denne: Tyskland må dø og for alltid forsvinne

HUSK BLADPENGENE

**MALERARBEIDE OG
RENGJØRING
UTFØRES**

Henv. Miller - Tlf. 67 76 71

**THEODORE NATHAN KAUFMANS
BOK «TYSKLAND MÅ DØ» BIDRO
STERKT TIL JØDEHATET I
DET TREDJE RIKE**

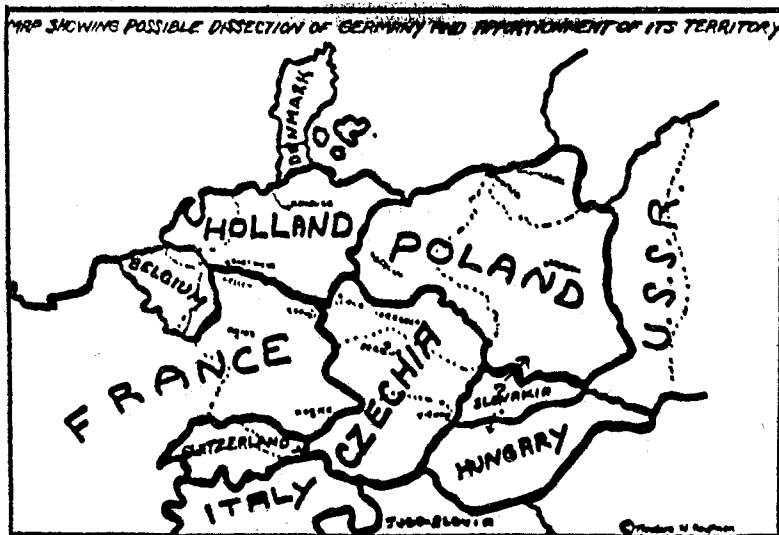
Side fra Kaufmans bok, «Germany must perish»

Omslaget sees nedenfor.

fra jordoverflaten! Og heldigvis er denne løsning som vi straks skal se ikke lenger ugjennomførlig.

«Tysklands befolkning, uten de erobrere og innlemmede områder, beløper seg til ca. 80 millioner, som fordeler seg likt på begge kjønn. For å oppnå utryddelsen av tyskerne, trenger man bare å sterilisere 48 millioner mennesker, for mennene over 60 og kvinnene over 45 er ikke innbefattet i dette tall, da de bare i innskrenket målestokk er forplantningsdyktige.

For å sterilisere mennene ville behandling i hærgruppene som organiserte enheter være lettest og hurtigst gjennomførbare. La oss anta at ca. 20.000 leger ble satt inn og at hver av dem pr. dag foretok minst 25 operasjoner, så ville det i høyden ta en måned å gjennomføre steriliseringen i hærgruppene. Forføyet man over et større antall leger — og det står langt mere enn de nevnte 20.000 til disposisjon hvis man regner med alle de interesserte folk — så ville det naturligvis kreve enda kortere tid. Regnskapet for den mannlige sivilbefolkning kunne være avsluttet innen tre måneder. Da steriliseringen av kvinnene og barna krever noe lenger tid, kan man for sterilisering av hele den kvinnelige befolkning i Tyskland, innbefattet barna, regne med i høyden en tid på tre år —. Etter fullstendig sterilisering vil befolkningstilveksten gjennom fødsler i Tyskland opphøre. Som følge av det normale dødelighetssiffer på 2 % årlig, vil det tyske liv årlig skrumpe inn med 1,500.000 sjeler. Slik vil i løpet av to generasjoner det bli til en fullbrødt kjennsgjerning som ellers ville ha kostet millioner av menneskeliv og århundrelange anstrengelser, nemlig utryddelsen av tyskheten og dens bærere. Av mangel på mulighet til å forplante seg, vil den tyske vilje dø ved innskrumpning og Tysklands makt synke ned til en «quantité négligeable».

Kartet viser hvorledes forfatteren forestillet seg Europa etter Tysklands nederlag: Tyskerne skulle utryddes og jorden fordeles.

NIELS NIELSEN

Den nye Tidsalder

En Del af Nutidens Palæontologer og Psykologer har ved Studiet af bekendte Naturforskeres Undersøgelser vedrørende Jordens Tilblivelse og Menneskeslægternes Udvikling fra Neanderthal-Gruppen til det nuværende Homo sapiens, faaet en Opfattelse af Verden som et dynamisk Sammenspil af materielle og psykiske Kræfter. De har publiceret den Anskuelse, efter en nøje Gennemgang af Fortidens historiske Aktstykker, med tilhørende Dokumenter og Brevskaber, at den store Forvirring, i hvilken vi i Europa har levet siden den franske Revolution, da det politiske Stormvejr gik over vor Verdendel — og som gav Grundlaget for Menneskerettighedernes Erklæring den 26. August 1789 i den franske Nationalforsamling — har en dybere Aarsag, end den at være et forsøk paa at indføre en almindelig social Retfærdighed. Vi maa efter deres Mening saa langt tilbage i Tiden som til Renæssancen, altsaa til Begyndelsen af det 15. Aarhundrede, for ved Hjælp af det historiske Seismograf at finde de første Rystelser, der antyder at der er sket en Ændring i den europæiske Kulturstandard.

Det begynder at gaa op for os, at Livet er «en tung Drøm», af hvilken vi skal vaagne op til en anden og bedre Tilværelsesform. Og at de Synder for hvilke vi maa bøde, slet ikke er foraarsaget af vore egne private Forsyndelser, men er selve Tilværelsens Skyld, at Menneskets største Forseelse er den, at han er bleven født. De allerfleste Nutidsmennesker har i saa høj grad tilegnet sig de offentlige Tanker og Meninger, at den Rest, der staar tom i Bevidstheden, naar det Tankekompleks er placeret i den, ikke er saa stor at der bliver nogen Margin tilbage for hvad man saa smukt kalder det individuelle Menneske.

Naar man igennem nogle

Forfatteren av denne og en rekke tidligere artikler i FOLK OG LAND, vår danske venn og medarbeider Niels Nielsen fotografert ved siden av bautaen over onkelen, den landskjente andelsbøvdning Anders Nielsen, Svejstrup Østergaard i Jylland.

Decennier uafbrudt har været Genstand for de ensrettede, udefra kommende Indtryk og Paavirkninger, og dannet sig Begreber i Relation til disse, indtræffer ganske naturligt, som af sig selv, det Tidspunkt, paa hvilket man paa Grundlag af det opmagasinerede Materiale, foranlediget ved en intuitiv indre Drift, tilskyndes til at foretage en kritisk Revision af dette, i den Hensigt og med det formål for Øje at analysere Ægtheden af, og Sandsynligheden for at de til lærte Teorier er subjektiv Sandhed. Det maa nemlig erindres at vor Erkendelses-evne helt og holdent er uadventd. Den er Produktet af en Hjernefunktion, der udelukkende tjener Selvopholdelsesdriften og Erhvervelsen af Livsfornödenhederne.

Ifølge den engelske Filosof og Historiker, David Hume, er de af den eksakte Videnskab og den psykiske Forskning fremsatte Postulater, af hvis Forening der i det praktiske Liv opstaar en Dualisme i den menneskelige Psyke, afledet af den Naturlov at alle Videnskaber, og ikke mindst Aandsvidenskaberne, staar i et bestemt Forhold til Menneskets Natur. Og denne Naturlov bestemmer alt videnskabeligt og religiøst Dogmevæsen. Alene af den Grund maa det betvivles at disse Dogmer er Udtryk for almenyldige Sandheder.

Naar vi kommer til Spørsmålet: «Hvilken Mening og Hensigt er der med Tilværelsen», er vi tilgavns ude at svømme, thi, de Begreber vi

Fort. side 8

Den totale krig mot det tyske folk - -

Forts. fra side 1

verte uhorste masser av krigsmateriell til England, forærte det 50 torpedojagere og lot amerikanske tropper besette Island. Den kristelige fredselser var tilslutt helt fortvilet over at hans anslag mislykkedes, så han til slutt grep til den utvei å sette igang krig med Japan. For derved ville også Tyskland komme med da det var i forsvarspakt med Japan. —

Kunsten var bare å arrangere det slik at japanerne var de som angrep. «Vi må få japanerne til å løse det første skudd,» sa Roosevelts krigsminister Stimson, og dette gikk fint. Roosevelt førte en slik politikk mot Japan at dette land tilslutt ikke hadde annet valg enn å gå under som selvstendig stat og bli husmann under U.S.A. eller gå til krig. Den samvittighetsløse krigshisser gjorde enda mere. Imot forslag fra sakyndig hold om å flytte Stillehavskysten over til Atlanterhavskysten lot han den ligge som åte i Pearl Harbour. Og da japanerne kom 7. desember 1941 varslet han ikke de militære sjefene i Pearl Harbour om dette uaktet han visste dag og time da japanerne ville komme, idet den amerikanske sikkerhetstjeneste hadde klart å tyde de japanske hemmelige radio-ordrer:

Angrepet kom derfor helt overraskende på amerikanerne, som mistet hele sin Stillehavskysten: 8 slagskip, 2 kryssere og flere jagere senket eller ødelagt, hertil 2383 døde og 1842 sårede. Japanernes tap var bare 29 fly og 55 mann.

Men president Roosevelt var lykkelig. Han kunne nu fortelle det rasende amerikanske folk hvorledes det midt under den dypeste fred var blitt overfalt av de blodtørstige mongoler og det falt ham ikke vanskelig å få det med på en hevnmot Japan og dermed også mot Tyskland. Gift- og løgnpropagandaen hadde vunnet en av sine største seire. —

Propagandaen arbeidet over hele verden, således også hos oss hvor den med sin bakvaskelse av tyskerne hadde greid å gjøre disse både forhatte og fryktet lenge før 1940. — Da derfor 9. april kom var det en lettvent sak å innbille dette lands befolkning at tyskerne ikke var annet enn kjeltringer og mordere ute på rov. Det var ingen som fortalte at vi i 1940 ikke skjot på de riktige blinkene, nemlig engelskmennene. Det var disse som atter og atter hadde krenket vår nøytralitet, mens tyskerne i henhold til Folkeretten hadde rett til å komme! Les herom

Frede Castbergs «Folkerett», hvor det står: «Den nøytrale stat som velger å bøye seg for overmakten, må vistnok finne seg i at nøytralitetskrenkernes motpart om nødvendig tar kampen opp på den nøytrale stats territorium.»

De alliertes mål i 2. Verdenskrig var ikke så meget å styrte Hitler som å utrydde det tyske folk. Dette fremgår av det «fredsforslag» Roosevelts finansminister Morgenthau fremsatte:

1) Tyskland må tvinges til betingelsesløs kapitulasjon og omdannes til en potetåker.

2) Tysklands økonomi må ødelegges og dets befolkning svekkes gjennom planmessig desimering ved sult. —

3) Tyskernes familieliv må bringes i oppløsning ved sterilisering av en viss prosent av den mannlige befolkning som forresten delvis må føres bort i slavearbeide. —

Enkelthetene i denne plan var utarbeidet av kommunisten Harry Dexter White og godkjent av Stalin. På konferansen i Quebec 15. september 1944 ble den også godkjent av Roosevelt og Churchill, men aldri helt satt ut i livet. Heller ikke Stalins forslag om å myrde 50.000 tyske offiserer, noe som Churchill satte seg rasende imot. — Planen om betingelsesløs kapitulasjon ble imidlertid satt ut i livet, og de alliertes flyvere gjorde under krigen sitt beste for å gjøre Tyskland om til en potetåker:

Tysklands byer ble bombet i grus. Da Tyskland kapitulerte var 403.000 beboelseshus ødelagt helt ned til grunnmuren, 537.000 sivilister, deriblant 80.000 barn under 14 år var slått ihjel, skutt, brent ihjel eller druknet i kjellerne, 56.000 fremmedarbeidere, politifolk og soldater hjemme på permisjon var omkommet. (Se Erich Kern: *Opfergang eines Volkes*, side 357.)

De alliertes redselsgjerninger var så omfattende at de allierte fikk et sjokk da de ved kapitulasjonen i 1945 ble klar over hva de hadde fått istand. De ble redde for historiens dom og besluttet derfor å nedsette en domstol i Nürnberg som for allverden kunne bevise at de alliertes herjinger bare var en naturlig følge av tyskernes ennu verre forbrytelser. Dette kommer til uttrykk i en rundskrivelse som det britiske informasjonsministerium under 29. februar 1944 sendte til alle de høyere embedsmenn som var ansvarlige for propagandaen. For i denne skrivelsen heter det bl. a.:

«Den beste måte å avlede kritikken mot oss på er ifølge all erfaring å slippe løs en redselspropaganda mot Tysk-

land. Ulykkeligvis er ikke offentligheten lenger så mottagelig som i de dage (min bemerkning: Under 1. Verdenskrig) da vi kunne tale om «likfabrikker», mishandlede belgiske barn og korsfestede kanadiere.»

Et av propagandaens beste nummere var de jødeforfølgelser Hitler satte igang 5. september 1941 etter påtrykk av Abwehr-sjefen, admiral Canaris. Goebbels protesterte rasende da han skjønnte at denne plan ville skade Tyskland, hvilket den jo også gjorde. At admiral Canaris ikke tvang igjennom jødeforfølgelsene av kjærlighet til Hitler er iallfall sikkert nok, da han våren 1945 ble avslørt som spion i britisk tjeneste og hengt.

For å forstå jødehatet i Tyskland, bør man vite at føreren for jødernes verdensorganisasjonen dr. Chaim Weizmann den 5. september 1939, altså 2 dager etter Englands krigserklæring, avga følgende uttalelse til den britiske statsminister Chamberlain:

«Jeg ønsker på den mest uttrykkelige måte å bekrefte erklæringen om at vi jøder vil stå på Stor-Britannias side og kjempe for demokratiet. Av denne grunn stiller vi oss i stort som i smått under den britiske regjeringens samlende ledelse. Den jødiske representasjon er beredt til straks å slutte avtale om å sette inn og gjøre til nytte hele den menneskelig-jødiske kraft, dens teknikk, dens hjelpemidler og alle dens evner!»

Så var det slutt i 1945. Hitler skjøt seg, Goebbels likeså. Hitlers Eva Braun — som han en av de siste dager hadde giftet seg med — tok gift. Goebbels' hustru Magda det samme og hvis krigen hadde vært ført mot Hitler, burde det nu blitt fred. — Men det ble det ikke. Nu slapp de allierte seg først riktig løs mot det avvebnede og forsvarsløse folk, først og fremst på russerfronten, i Jugoslavia og Tsjekoslovakia. Hundretusen kvinner ble voldtatt. Millioner av myrdede måtte betale for at de hadde hatt en tysk mor og at krigen var tapt. Hele 15. kaukasiske kosakk-korps som hadde kjempet som frivillige på tysk side, overga seg med samt koner og barn til englenderne, som avvepnet soldatene og derpå utleverte dem med familie til Sovjet. Der oppsto fryktelige scener da englenderne med bajonettstikk og kolbeslag tvang de ulykkelige inn i godsvognene og mangen mor drepte seg og sitt barn fremfor å falle i de rødes hender. —

Det er kanskje en trøst for tyskerne å vite at «hvite-russernes» skjebne i Vesten var

om mulig verre enn deres egen. Herom skriver Peter Kleist i «Chruschtschow 50 km. vor Hamburg», side 92—93:

«Allerede ved slutningen av sept. 1945 var 2.031.000 Sovjetborgere blitt hjemsendt fra de tre vest-alliertesoner, derav bare fra den amerikanske 1.060.000. Det er viktig å vite at Vestmaktene hadde bemyndiget Sovjets representanter til å anvende vold under denne tilbakeføring, og at vold ofte er blitt brukt.

Vold ble også brukt mot de Sovjet-borgere som hadde reist over havet og mente seg i sikkerhet i amerikanske leire. Det var få som ville til Sovjet, men de fleste ble fra leirene i Idaho bragt ombord på Sovjet-fartøyer i Seattle og Portland. Det var 118 som motsatte seg dette med makt. De ble bragt til en leir ved New Jersey mens man radslo om deres skjebne. Tilslutt ble de utlevert til Sovjets myndigheter, men de måtte jages ut av sine brakker med tåregass-bomber.»

«Da i Kärnten britene under en general Arbutnot med makt overleverte 5000 kosakker, menn, kvinner og barn, til russerne, døde nesten en tredjedel for egen hånd.»

Der har etter krigen bare vært snakk om tyske krigsforbrytere. Giftpropagandaen sørger fortsatt for å utsprenge løgn at de allierte var helgener. Men sannheten kommer etterhvert frem. Således har kroater som bor i Vest-Tyskland bragt for dagen at englendere og amerikanere etter kapitulasjonen i mai 1945 utleverte 280.000 mann av den kroatisk hær og 70.000 tyske soldater til Tito-partisanene som på en bestialsk måte myrdet 150000 av disse og satte de resterende 200 000 på en utmattelsesmarsj til den jugoslavisk-rumenske grense. Herunder omkom tusener og marsjveien er avmerket med massegraver, således ved Maribor 40.000 offere, ved Kocevje 30.000. —

På den vestallierte front hendte også andre ting:

Da regjeringen Dönitz 22. mai 1945 hadde undertegnet kapitulasjonsavtalen ga soldater av 11. britiske panserdivisjon bevis på britisk ridderlighet mot en slagen taper motstander idet de overfalt regjeringen og med maskinpistoler og håndgranater tvang de ubevæpnede regjeringsmedlemmer til å stå med oppstrakte hender mens de plyndret dem for alle verdigjenstander og tilslutt trakk av dem buksene. Generaladmiral von Friedeburg som ikke ville finne seg i denne nedverdiggelse tok gift, hvorpå bandittene likeså godt

plyndret også den døde. (E. Kern: *Opfergang eines Volkes*, side 371)

— — —
Og man blir sittende igjen med en forstemmende følelse av at så dypt kan altså et kulturfolk synke. —

Konrad Sundlo.

JEG VAR —

Forts. fra s. 4

om det, ville de uten videre låse meg inne i kjelleren for å hindre meg i å gå ut.

Men, jeg gav ikke opp og fortsatte å omgås «David Group»-kommandoen. Tilslutt gav obersten etter og begynte å betrakte meg som en av hans egne, dog uten å anta meg for godt. Men han fikk meg til å sverge å holde hemmelig alt det jeg hørte og så.

Hver dag ble en agent sendt ut på en misjon. Hver dag kom andre agenter tilbake fra forskjellige kanter, som Napoli, Bari og Cassino-distriktet, Anzio og Nettuno. Jeg husker «Alma» og «Kaptein V», men deres virkelige navn fikk jeg aldri vite. De var noen av agentene i vår gruppe, flinke til å gli som spøkelses tvers gjennom den allierte frontlinje. Av og til var kameratene forsinket, og noen ganger vendte de overhodet ikke tilbake. Men stemningen i «David Group» var likevel entusiastisk, og vi hadde følelsen av at de alliertes kontraspionasje ikke var på høyde med situasjonen. Agentene våre fortalte nemlig at i det kaos som rådet der de allierte hadde fått herredømmet, der var det lett å unnkomme i fjellterreng, idet fienden mest holdt seg til dalene. Partisaner eksisterte ikke i den forstand som London radio meldte: at de støttet de alliertes kamp ved å holde områder inntil de allierte nådde frem.

Men, selv måtte jeg altså nøye meg med å høre på agentenes opplevelser. For på den annen side av fronten ville jeg på grunn av min lave alder aldri kunne komme.

I mellomtiden ble situasjonen ved fronten stadig verre. Fienden angrep overalt. Det ble klart at Roma ikke kunne forsvares og at forsvaret måtte trekke seg tilbake nordover. «David Group» måtte følgelig forberede seg på å gjøre det samme.

Jeg forstod da at mine drømmer ville synke i grus. Det falt meg ikke inn at ved å bli i Roma kunne jeg delta i en hemmelig organisasjon som skulle gjøre seg gjeldende etter at fienden hadde besatt byen. Jeg orket ikke å se på at byen min, Roma, som jeg kjente den full av sang og flagg, skulle bli besatt av fiendens farvede tropper.

(Neste gang: Jeg rømmer hjemmefra).

Den ubotferdige og gudsfremmede - Dødsdans i Prag

(Forts. fra s. 1)

det svartebørsvesen o.s.v. som eksisterte også blant kirkens folk og de kristne. Jeg kunde ikke dele dette helvedsvarte hat, skjønt jeg var en så avgjort nasjonal og mot nazismen. Men under krigen tiet jeg.»

«Kirkefronten» — en bandittfront? Under denne overskrift fremla jeg lørdag 7. august 1954 i Deres blad nr. 24 bevis for denne overskrifts riktighet. Det var ikke meg som brakte bandittnavnet inn i denne forbindelse, men fhv. kirkeminister, nåværende sokneprest Conrad Bonnevie Svendsen, som i sin begeistrede tale ved Olsokstevnet i Trøgstad 1945 har latt disse bevingede ord løs: «Under krigen var vi alle nødt til å leve mer eller mindre som banditter. Jeg var selv nødt til å late den alminnelige moral være suspendert en stund.»

Pastoren opplyste videre, at han som medlem av heimefrontens ledelse var med på organisert svartebørstrafikk, tyveri (ørging) o. l. Pastoren syntes at denslags under okkupasjonen var helt i sin orden. Men nå etter «freden» måtte man forlate disse metoder og bli bra og skikkelige mennesker, hevdet han. Bonnevie Svendsen høstet kraftig bifall for sitt interessante og lærerrike foredrag.» (Jfr. Martha Steinsviks «Frimodige ytringer»).

Det meget kristelige blad, «Vårt Land» plumpet ut med at «Kirkefronten» under krigen fant seg nødsaget til å «suspendere de 10 Guds Bud.»

Så ser man hvor dypt Guds Ord er forankret hos denne front og dette kristelige blad. Kan man da undres over at ingen respekterer mere disse som forkynner en gudsyndelse og en kristendom så fjern fra ethvert begrep om kristendom som Bibelen forteller menneskene.

Det er jo ikke engang alminnelig borgerlig moral de forfekter, men forbryterske foretagender, som de forsyner med geistlig nimbus og gir utseende av at de er i orden fra Guds side. De håner jo målbevisst Guds Lov og Bud ved å late som om de kan maktfullkommenhet, tiltross for Jesu Kristi direkte uttal- «suspendere» disse av egen elser i Matt. 5. kap. /v. 17-19 og Lukas 16. kap. v. 17, hvor det heter: «Men det er lettere at himlen og jorden forgår, enn at en tøddel av loven faller bort.»

Jeg vil ikke pånytt regne opp alt hva kirkefronten har forbrutt og som under nevne-else av aktørene under navn er berettet i mine artikler med siktelsene mot dem uten forbehold.

Flere av aktørene er i mellomtiden døde, men ikke én av dem har gjort offentlig avbikt eller forsøkt å rette på, hva de har anstiftet mot uskyldige mennesker, som både i moral og i kristendom var 1000 ganger bedre enn deres forfølgere. Guds er dommen. Men før kirken renser seg for dem som er igjen, blir den etter Åpenbaringsens kap. 2/9 «En Satans Synagoge».

Min lange og de etterfølgende artikler i 1954, hvor de prominente geistlige i «kirkefronten» og «Den midlertidige Kirkeledelse» ble blottstillet, ble aldri prøvet motsagt eller tatt til gjennmæle mot av de nevnte personer, tiltross for at avisene ble sendt i rekommandert post til hver enkelt av de angjeldende. De visste, at der forelå soleklare beviser for alt og meget mere i våre arkiver.

En av de mest prominente av dem skrev under løfte fra min side, at jeg ikke skulle publisere brevene, meddelelser til meg om at jeg i det store og hele tatt hadde rett i mine påstander, men han beklaget tonen i mine artikler.

En av de mest karakteristiske blant de omtalte personer — dengang den res. kap., nåværende rektor Alex Johnson, den så «karakterfaste» mann, der på et bisperådsmøte i Hamar to ganger hadde talt energisk og intenst mot en av biskop Kristian Schjelderup fremsatt resolusjon om at kirken skulle uttale seg mot dødsstraff, men da han merket at han sto nok så ensom med sin protest mot resolusjonen, erklærte han ved avstemningen at han også kunne stemme for den. Han har siden vært ivrig på jakt etter en bispestol og er også nå søker til Hamar bispeembete.

Riktignok er med unntak av nåværende biskop Kristian Schjelderup, ikke norske biskoper særlig ansette, og så lenge «primas» biskopen Smemo får lov å opptre, kan en jo heller ikke vente det, han som i sin tiltredelsespreken i Oslo Domkirke hadde den biskop Bergrav «som umistelig livsovervåker og livsinspirator», som hadde preget og praktisert den slik, at han i Langelandssaken ikke fikk adgang til å avlegge vitne-need, og etter hva den høyt ansette prost A. E. Hedem pointerte i sin artikkel av 6. nov. 1954, hvori det heter: «Det skulle vel derfor rent umiddelbart være innlysende at etter rettens ovennevnte vurdering kan biskop Bergrav neppe være i besittelse av medborgerlig tillit og aktelse. Hans konkrete adferd må jo faktisk være utpekt som en landssvikers adferd.» Biskop Bergrav fikk seg også tilsendt denne artikkel i rekommandert brev uten å

turde opptre mot prost Hedem.

Hva biskop Smemo selv angår (han burde etter min ringe formening aldri ha vært på en bispestol) og etter følgende sitat av prost Hedem i ovennevnte artikkel av 6. november 1954 heter det om Smemo:

«Det kan således nevnes for hr. Smemos vedkommende at det under personlig ansvar ble uttalt i skrivelse av 29. desember 1952 til Kirkedepartementet vedrørende samme hr. Smemo at han må «antas å ha gjort seg fortjent til å bli karakterisert som en lumpen, samvittighetsløs, infam bakvasker», og at gjenpart av skrivelsen samtidig var blitt hr. Smemo tilstillet.»

Heller ikke her har herr Smemo turdet reise noen innvending.

Av skriftlig dokument fra en annen ansett geistlig har jeg også der kunnet konstatere, at samtidig som han spilte den trofaste venn, så opptrådte han i bakvaskerens rolle. Smemo var dengang biskop i Vest-Agder. Vennen ble advart mot å gå til herr Smemo, som han intetanende ville besøke. Han fikk forklart hva Smemo hadde satt i om-løp og oppsøkte ham og stilte ham øye til øye til regnskap, uten at hr. Smemo turde benekte det. Og dette skal være Statskirkens primas — en hån selv mot den Statskirke, som ikke burde bære Guds navn.

Hvordan er det nå gått disse blodtørstige og lovbrysterske folk i kirkefronten? Jo, de har da etter 1945 karret seg opp til fete embeter, fått ordener i massevis og soler seg i bevisstheten om å være geistlighetens lys. Men blodet og tårene fra ofrene etter all urettferdigheten skal etter Guds rettferdige dom henge over dem, selv om de dør, før den borgerlige dom kan nå dem.

Men deres «avleggere» forkynner fremdeles hatets og bakvaskelsenes påstander i andakter og prekener, fordi de søker popularitet og mangler gnisten og kontakten med den Gud, som de sier seg å representere, og tiltross for de uimotsigelige beviser som er fremlagt om at dommene har vært basert på usannhet og bakvaskelser. Når man ikke har kallet fra Gud, griper man til slikt for i ethvert fall å bli populær.

Det rettssvik som fikk navn av «rettsoppgjør», og som var planlagt for å skjule forbrytelsene fra den rømte regjering og dens medhjelpere før og under krigen og okkupasjonen i Norge, er jo påvist så

(Forts. fra s. 4)

I foajéen blir det delt ut kaffe og kaker. Denne oppgave har søstrene i det tsjekkiske Røde Kors. En reporter fotograferer de smilende kvinner med det gode humør. Bildet skal senere trykkes i avisene. Med underskrift: «Hvorledes vi tross alt var menneskelige mot tyskerne». De besøkende drikker imidlertid kaffen og kaken blir liggende der. Her er ingen sultne. Et hjørne av korridoren blir stadig beleiret. Der sitter fru Blümelein på en polstret benk og spår. På rammen, fra hvilken den i to deler istykkerrevne Kristine Söderbaum ler barnslig, sitter papegøyen Jakob med pjuskete fjær og ser melankolsk skjelende ned på lenken som det høyre benet hans er festet med. Den andre enden av lenken har en snorkende gardist viklet om håndledet. Det er den samme fyren som fant «sigøynersken» foran Wilson-jernbanestasjonen.

Fru Blümelein føler seg nesten vel. Hun har nettopp drukket to kopper sterk kaffe og et helt fjell av sigarettesker tilhører henne. Spåingen er ikke vanskelig. Guttene og pikene er tilfredse med kjærlighet og rikdom. Egentlig har de begge deler alt, men de vil gjerne ha det bekreftet av sigøynersken. Da de dessuten ikke alle er helt edrue, så trenger de ikke mere for å være fullkommen lykkelige. Sigøynersken er ihvertfall en behagelig avveksling i tjenesten. «Herregud, jeg er snart helt ferdig, idag kan jeg ikke

utførlig og med så mange positive beviser over den sum av urett, mord og forbrytelser av ethvert slags, som er himmelropende, og som har gått ut over uskyldige mennesker, som hadde en hederlig og trofast kjærlighet til land og folk, og som hittil har vært tiet ihjel av de politiske og geistlige maktthavere.

Guds møller maler langsomt, men de maler sikkert, og dommen over vårt folk vil ikke utebli, selv om det tar tid. For Gud er ikke alene en kjærlighetens Gud, men en hevnsens Gud over all urett.

Og den gudsbespottende kirkefront, som «suspenderte» Guds Lov og de 10 Bud vil få sin dom, for «før skal himmel og jord forgå, før en tøddel av loven skal forgå», etter Jesu egne ord. Tap derfor ikke motet alle I forurettede! Gud lever ennå, og Han skal skape retten seir. For Han er sannhetens og rettferdighetens allmektige Gud.

28. oktober 1963.

Karl Seeland.

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING
Trondheim

pryle tyskerne mere. Se på hendene mine!» karakteriserer en gardist situasjonen.

Gjennom den brede glassdør som fører til billetterummet, ser man stadig flere mennesker. De iler ned trappen, gestikulerende og opphisset. Også korridoren fyller seg hurtig.

«Flyene er der igjen!»

Fru Blümelein avbryter spåingen — «De vil snart bli gift, frøken! Men De må passe Dem for sykdommer —» og lytter spent. Det er fly — det er godt. Kanskje vil det bli panikk, og så kan hun forsøke å flykte. Hun vet riktig nok ikke hvor hun vil flykte hen, hun vil bare ut av Prag, bort fra den skrekkelige kommissær Hora. Til Pilsen vil hun dra. Der er amerikanerne. Alle i Theresienstadt ville til amerikanerne. Som sigøynerske kommer hun kanskje gjennom. Papegøyen må hun ihvertfall ta med, en sigøynerske med en papegøye. Nei, med en papegøye vil det sikkert ikke hende henne noe.

«Frihet har vi, men sirener finnes ikke lenger!» knurrer en eller annen sint. «La tyskerne hyle istedetfor sirenene!»

Alle ler av denne vitsen. Ingen vet hva slags fly det er som kretser rundt museet. Sannsynligvis tar de sikte på kringkastingshuset og det kan altså være tyske fly. Andre sier imot. Det er russere, de vil hjelpe oss.

«Høytaleren! slik at vi kan høre om de bombarderer», skriker plutselig flere. «Slå på, så vi kan få høre hva radioen sier!»

Men det er senderen Prag II de får høre. Hallomannens stemme er trett og hes og fortvilet. «Tsjekkiske medborgere, la ikke barna til de internerte tyskere dø av sult! Den tid vil engang komme da hele verden vil få vite hvorledes vi har oppført oss!»

«Bort med kollaboratøren», raser folkene. Knappen på apparatet blir dreiet tilvenstre av ti hender på en gang, ja, der er bølge 418. Fyrsten har nå to hjelpere, som imidlertid bare får si de allierede fortærskede hetsparoler. Han selv er stjernen, revolusjonens morderiske stemme.

«Pragere og pragerinnen, vi har nettopp fått høre om en ny skjenselgjerning av Gestapobødlene! I nasjonalkomiteen i Step-hansgasse har de germanske barbarer gitt våre uskyldige tsjekkiske barn forgiftet melk å drikke! Tror noen fremdeles at tyskerne fortjener medlidighet? Pragere og pragerinner, Gestapo er fortsatt blant oss! Vær på vakt! Enhver mistenkelig skal straks arresteres og hvis han forsvarer seg eller vil flykte skal han straks skytes ned uten varsel!»

«Han sier intet om flyene», knurrer noen.

Arkitekt

HUSTADBærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Den nye Tidsalder - -

Fort. fra side 5

ved Hjælp af Ordene har dannet os om disse Ting, kan ikke kaste noget Lys over vort Jordelivs Mysterium. De forskjellige Religioner og Filosofier formaar ikke at trænge tilbunds i Forholdet mellem den sanselige og den metafysiske Verden. Som alle Vegne, hvor et Problem er vanskelig at løse, forøges Iveren efter at finde en Udvej og en Forklaring. Man lader det ikke blive ved Tanken, men opsætter Systemer, som de kirkelige og folkelige Autoriteter ved ydre Tilkendegivelser i Forening med Magtmidler, forsøger at faa Folket til at tilslutte sig.

De mest yderliggaaende Kommuniste paastår at deres Modstandere repræsenteres af to Systemer, der begge lider af Alderdomssvaghed, nemlig Nationalsocialismen og den katolske Kirke. Det første er baseret ved Troen paa en enkelt Races guddommeligt inspirerende Ideologi, og hævdes der fra den røde Fronts Side, afledet af den gamle senile Johann Gottlieb Fichtes Kampskrift i 1807—08 «Reden an die deutsche Nation», i hvilket han opildner sine Landsmænd til national Genrejsning, men Katolicismen har en endnu større Anciennitet. Den hviler, har man udfundet, paa Verdensbilledet før den italienske Fysiker, Matematiker og Astronom Galilej, der giver sine Tilhængere en privat Lønkammeretro, som kun er beregnet for en snæver Kreds, men ikke udstyrer dem med de agitatoriske Kræfter, der er aktive idag. Men skulde jo ellers mene at Nationalsocialismen, i Sammenligning med Katolicismen, er en Nutidsdannelse, der saa sent som i Aarene 1933—45 indførtes i Praksis af Rigskansler Adolf Hitler som en udpræget tyskgermansk Statsideologi. Den kræver Racerenhed, hvilende paa Blod og Jord, Folkets Opbygning paa en sund Bondestand, Nationens Velfærd frem for Individets. Et saadant Program er noget andet end den af det danske Socialdemokratis, med kommunistisk Sanktion, etablerede Velfærdsstat, der har bragt det danske Folk til Tiggerstaven under den monopolistiske Fagforeningsbevægelses Udsagningspolitik med den uholdbare økonomiske Tilstand, der fremkommer ved Udstedelsen af en uhyre Bunke Sedler.

En ny tid er indledet ved Nationalsocialismens Gennembrud i Tyskland og Skandinavien. Den germanske Race, der ikke hidtil er kommen til fri Udfoldelse, har givet Signalet til en national og social præget Tankerevolution, som Frankrige sidst i det 18. Aarhundrede gav det til hin Tids sociale Revolution.

Der er intet Folk der som det tyske har en saa omfattende Aand, intet, der i saa høj Grad er saa skolet i den sublime Tænkning. Man maa erkende det ved et Studium af deres Sprog, der er saa abstrakt, d.v.s. genstandsløst, at det hinsides Rhinen synes at være uforstaaeligt — og dog kunne de netop takke deres Sprog for at de har naaet de højere Ideer.

Den tyske Præst, Schairer, slutter sin i 1933 skrevne Bog «Volk, Blut, Gott» med disse imponerende Ord: «Alle Macht geht zum Volke hin, auch die unserer Gottes». Han understreger, at netop i det tyske Folks øjeblikkelige Situation, som et nationalsocialistisk Folk, er Kirken dobbelt forpligtet til at yde dette Tjeneste, idet Kristendom og Nationalsocialisme dybest svarer til hinanden. Der henvises iøvrigt til 4. Punkt i de tyske Kristnes Program, at Kirken «aus Glauben» skal bekende sig til den nationalsocialistiske Stat. Dette kan neppe forstaaes anderledes end at Kirken maa indse, at Nationalsocialismen er Kristendommen anvendt paa det politiske Omraade og omsat i Handling.

Da Adolf Hitlers Kamp var kortere end Lenins, naaede den til Skade for Europa ikke at blive tilendebragt i sine taktiske Enkeltheder. Saa fremt det var gaaet som det skulde og burde, at det nationalsocialistiske Tyskland var blevet Sejrherr i den anden Verdenskrig, vilde Europa nu haft en social Struktur, der er fjernet fra den nuværende. Sir Winston Churchill indsaar at det var Knald eller Fald for det engelske Imperium, derfor arbejdede han af alle Kræfter for Vesteuropas Alliance med U.S.A. og sin forhen saa bitre og uforsonlige Fjende Nummer Et, U.S.S.R.

Den marxistiske Stat ikke alene byder Mennesket en Træls Vilkaar, men det, der er værre: en Tilstand, i hvilken et for Menneskets Liv nødvendigt Moment er bortelimineret, saaledes at Mennesket til en vis Grad maa føre et Liv mod sin egen Natur. Privatejendomsretten maa være det bærende Princip for Erhvervs livet, men Spørgsmaalet bliver, om vi kan give os dette Princip helt i Vold. Dog dette gaar ikke an. Vel maa der ikke sættes Grænser for den Enkeltes Ret til at anvende sine Kræfter paa økonomiske Maal, som han selv finder for godt, men vi skulde ikke saa gerne tilbage til Manchester-skolens yderliggaaende liberale politik. En ensidig Anvendelse af dens Lov maa føre Samfundet tilbage til Naturtilstandens Kamp af alle mod alle, saaledes som Charles Darwin fremsætter den i sin Selektionsteori. Nationalsocialismens

MUSEUM FOR OKKUPASJONSKRIMINALITET

skal nu etableres på det i den senere tid så misbrukte Akershus. En kan vente utstilt rekvisita for sabotasje som stred mot folkeretten og Nygaardsvoldregjeringens våpenstillstands- og kapitulasjonsavtale med tyskerne. Det norske folks deltagelse i illegal motstand var ellers mikroskopisk ifølge Scharfberg og andre. Utstillingen kommer vel videre til å omfatte britiske sabotasjekufferter og i det hele tatt alle de remedier og metoder som ble brukt for eksempel i mordene på over 65 sivile nordmenn, og som riksadvokatene Arntzen og Aulie ikke har offentligrettslig efterforsket. Navn på gjerningsmenn og anstiftere får vi dog neppe se på utstillingen i forbindelse med «likvideringer».

SIONS VISES PROTOKOLLER

er kommet i en ny utgave i England under titlen «World Conquest through World Government» (Protocols of the Learned Elders of Zion), ved Victor E. Marsden hos «Britons Publishing Company i London.

RASPUTINS FORUTSIGELSER

Når vi ellers skriver om folk som skuer inn i fremtiden, så la oss nevne at publikasjonen «Dan Neue Zeitalter» i München meddeler at man i Leningrad har oppdaget et manuskript som inneholder Rasputins forutsigelser for fremtiden, skrevet i 1913. Der kan man bl. a. lese: «Tyskland og Russland vil en dag marsjere sammen. Tyskland går til krig mot Russland, men i siste øyeblikk vil Russland bli reddet. Bladet snur seg og en dag vil Tyskland (Ørnen) og

Kontrol med Produktionen tillader den største Frihed. Men Kursen maa holdes: Almenvellet maa gaa forud for Egennyttens.

Derved opnaaes en begejstret given sig hen for Folkefællesskabet, en Koncentration af Magten og en Forenkling af Administrationen, fordi den i Statens, lige saa vel som i den private Bedrift, betinger Forretningens økonomiske og tekniske Levedygtighet. Germanernes Frihedskamp er begyndt. Da den nordiske Race er den mest fuldkomne, bør den overtage Førerskabet i de nordiske Lande under Hagekorsets Standard, der var det religiøse Symbol hos de ariske Folkeslag og Oldtidens Kristne.

Niels Nielsen.

Russland (Ulven) marsjere sammen. Det vil bli gjenoppstandelsen av det germanske imperium. Det vil finne sted store katastrofer og mange folk vil få føle ulykken. Disse begivenheter vil finne sted henimot året 1965». Disse profetier som har vært hemmelige til nå, forutsier også andre begivenheter inntil år 2 000. En kan kanskje spørre seg selv hvorfor de øde har friggitt dem nu?

NARVESEN FÅR HJELP AV PRISRÅDET!

Narvesens Kioskkompani har som kjent utnyttet sin monopolartede stilling når det gjelder omsetning av aviser og tidsskrifter til å utøve en slags sensurvirksomhet. Dette er åpenbart i strid med grunnlovens bestemmelser om yttringsfrihet og har ført til kontroverser bl. a. med Fanebust. Bladet driver ellers ikke bare sin selvbestaltede sensurvirksomhet på det politiske område, men har bl. a. nektet å omsette bladet «Det siste» som før Narvesen fikk knekket det var en norsk utgave av det amerikanske skandaleblad «Confidential». Vi tilhører ikke dette blads beundrere og det er neppe noen skade skjedd om det blir satt en stopper for dette tilskudd til den åndelige føde vi henter fra USA, men vi er en absolutt og avgjort motstander av at sensuren skal overlates til et kioskselskap. Det er statsmyndighetene og i siste instans rettsvesenet som må ta standpunkt til om publikasjoner faller utenfor grunnlovens beskyttelse og så lenge disse ikke griper inn får også Narvesen gjøre det selskapet har fått monopol på: selge. Påskuddet med at selskapet kan komme i erstatningsansvar fordi det ikke driver sensur når det gjelder injurier i de blad som selges er for komisk — selv til å komme fra Narvesen. Såvidt vi husker solgte det med god samvittighet MORGENPOSTEN dengang det injurierte Hafskjold og det har solgt både DAGBLADET og NÅ og AKTUELL og andre blader som saksøkes for injurier uten at en sjel derfor har falt på å saksøke kioskdamaene eller herrene.

HVEM LEDER «POQO»?

I en melding fra Johannesburg i Sør-Afrika heter det at politiet har foretatt razzia i hovedkvarteret til den hemmelige opprørsbevegelse «Poqo». Denne sentral for de sortes kamp var pussig nok ledet av helt andre enn bantuer. Blant de arresterte noteres således

herrene Goldreich, Bernstein og Goldberg.

DET ER NOEN SOM KAN FÅ SAGT DET!

I München kommer det ut et «Monatsschrift für bayerische Politik und Kultur, Freies Bayern». I denne publikasjonen kunne en for en tid siden lese følgende: «Områdene på den annen side av Oder-Neisse har aldri vært bayerske landområder, men preussiske provinser og vi er ikke innstillet på å la oss påtvinge et bayersk-polsk og bayersk-tsjeckisk arvefiendskap bare fordi Bonn kan være isinne å spille konkurserforvalter for det tidligere Preussen». Stakkars Tyskland!

MOTKANDIDAT MOT DE GAULLE

Som nasjonalistisk motkandidat mot de Gaulle ved presidentvalget neste år vil bli stillet Petains tidligere statssekretær advokaten Tixier-Vignancour, kjent blant annet fra prosessen mot Salan, hvis forsvarer han var. Salan undgikk som kjent den dødsdom de Gaulle krevet og da dommen falt sang petainistene fra okkupasjonstiden og anti-gaullistene fra 1962 Marseillaisen i rettssalen. Det tyske NATIONAL-LZEITUNG har intervjuet Tixier-Vignancour og hevder at valget blir et generaloppgjør mellom petainister og gaullister med under visse forutsetninger tvilsomt utfall. Selv skal Tixier-Vignancour ha sagt: «Jeg styrer de Gaulle».

Forbundets kontor

i Kierschows gt. 5, Oslo er åpent alle hverdager undtatt lørdage fra kl. 10 til 15. Sekretæren treffes bare onsdag, torsdag og fredag i hver uke mellom klokken 11 og 15 — Telefon 37 76 96.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Ekspedisjonstid alle hverdager undtatt lørdage kl. 10-15. Redaktør Melsom treffes onsdag - torsdag og fredag kl. 11 til 15.

Abonnementspriser:

Kr. 36,— pr. år, kr. 18,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. — I nøytralt omslag innenlands: Kr. 46,— pr. år, kr. 23,— pr. halvår.

Løssalg kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgirionr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land